

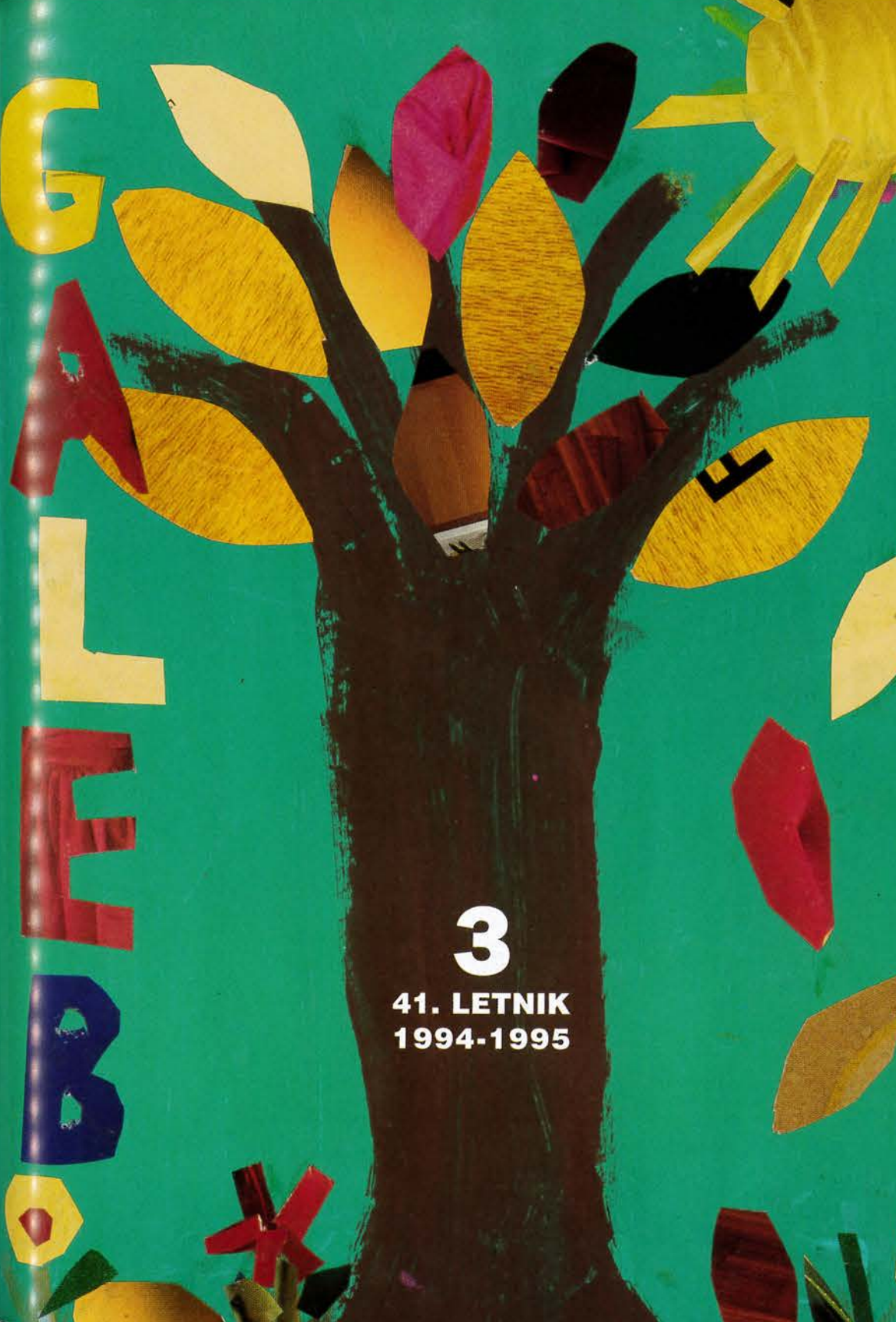
G

A

L

E

B

3

41. LETNIK
1994-1995

MLADINSKA REVIJA
41. LETNIK 1994-95
NOVEMBER 1994
ŠTEVILKA 3

Naslovna stran:
Marisa Ferluga, 4. r. (1993-94)
OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad
Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**
Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**
Naročnina (10 števil): **30.000 lir.** Posamezna številka **3.500 lir.** Posamezna številka v Republiki Sloveniji **280 tolarjev**, naročnina **2.500 tolarjev.**

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Tone Pavček: Dan in Jan	1
Ksenja Šoster Olmer: Punčka pere	2
Marjan Tomšič: V rovu, globoko pod gradom	3
Franci Lakovič: Novembrski spomini	7
Majda Koren: Na Lepograjski ul. št. 13: Past za duhove	8
Bina Štampe Žmavc: Majhna sreča	10
Karolina Kolmanič: Srečelov	12
Berta Golob: Pravopisna slika	16
Helena Bizjak: Zgodbe in pripovedke iz okolice Šempasa na Primorskem: O tlačanu Ščurku	18
Klarisa M. Jovanovič: Tudi jaz znam igrati: Stresamo, potresamo	20
Vera Poljšak: Za bistrce: Pomagaj Jurčku do jurčkov	22
Ribiči	23
Rebus, Ptički v krošnji	24
Rebus, Sladka križanka	25
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji: Ocvrti krompirjevi kolački	26
Šolarji pišejo	27
Peter Furlan: Ronč in Brenč... kolesarita v temi (3. str. platnice)	
Besedilo na 4. str. platnice: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Mojca Cerjak (str. 1, 10-11), Marjeta Cvetko (str. 2), Venio Dolenc (str. 20-21, 26), Peter Furlan (3. str. platnice), Marjan Manček (str. 9, 17), Jasna Merku (str. 7), Klavdij Palčič (str. 5, 19), Andreja Peklar (str. 13, 15), Magda Tavčar (str. 22-25, 4. str. platnice).

TONE PAVČEK

Narisala MOJCA CERJAK

Dan in Jan

*Zjutraj, ko sonce – otroček zlat
sede visoki gori za vrat,
zdirja dan po poljani.*

*A za njim steče, se topel od rjuh,
hitc-bistrce ne lenuh-polezuh
nas kustravi Jani.*

*Pa se lovita in se podita
dan in Jan od svita do svita
preko zelenih trat.*

*Dan se utruđi, sonce gre spat,
Jan pa junasko v sanjah na zvezdi
po novo sonce čez morje odjezdi.*

Punčka pere

PUNČKA V KOPALNICI
JE NAMOČILA
OČKOVE HLAČE, MAMINO KRILO,
VOLNE COPATE,
SVILENE KRAVATE,
ČISTE BRISAČE,
PIŽAMO, IGRAČE.
S PRAŠKOM POTRESLA
Z MILOM MENCALA,
POD VODO TEKOČO JE SPLAKOVALA.
OH, KOLIKO DELA
JE PUNČKA IMELA,
DA JE PERILO ZA MAMO OPRALA.

V rovu, globoko pod gradom

To je zgodba, za katero ne morem trditi, da je čisto resnična. Zdi se mi, da so se sanje pomešale s stvarnostjo, in je torej to, kar živi v mojem spominu, nekakšna resnična izmišljotina.

Bilo je pa takole:

Stanovali smo v velikem, srednjeveškem gradu. Tja se je, takoj po vojni, zateklo kar precej siromašnih družin. Graščak je zbežal, mi pa smo se veselili. Takrat so bile družine mnogoštevilne; v skoraj vsaki je tulilo, kričalo, sitnarijo in norelo po pet, šest in tudi več otrok. Torej se nas je hitro nabralo za dva, tri ducate. In smo začeli raziskovati velikanske sobane, dolge hodnike, kleti, hleve, podstrešja, tunele, turne... in vse drugo.

Nekega dne smo odkrili vhod v podzemeljski rov. To je bila ena velika, obokana luknja, ki se je strmo spuščala pod temelje gradu in izginjala kdo ve kam.

Takoj smo staknili glave in ugibali, kaj neki se skriva v tem rovu in kam vodi. Najbolj korajžni so šli kakih dvajset metrov po obokanem hodniku; pač do tja, do koder je še pronicala dnevna luč. Ko pa se je čisto stemnilo, so se preplašeni zasukali in tekli ven.

Vhod v grajsko podzemlje nas je kar dolgo vznemirjal. Do tistega dne, ko smo se končno odločili, da gremo pogledat, kaj se tam notri skriva.

Bili smo štirje: Nandek, Franček, Johan in jaz. Z nami je hotela tudi Ivanka, pa smo jo, kot punco, seveda odklonili.

Bilo je poleti; spominjam se, da smo se tiste dneve ka-lužali v ribniku za gradom in v onem drugem, za gostilno Brglez.

Torej: Nandek si je sposodil očetovo baterijo (super ba-terijo, ki je imela barvna stekelca: zeleno, rdeče, mo-dro...). Jaz sem sunil očetovo železničarsko karbidovko, ostala dva pa sta imela s sabo sveče.

In smo šli noter. Baterija je še kar svetlila, sveči pa sta v prepihu plapolali in kmalu ugasnili. Še najbolj se je ob-nesla moja karbidovka; dajala je belo in močno svetlobo.

Hodnik je bil tako širok in toliko visok, da bi se skozenj brez težav pomikala kočija s konji. Strop se je bočil, stene so bile črne in vlažne, tla pa ilovnata, ponekod tudi tlako-vana s kamni.

Prehodili smo že kakih sto metrov. Rov je tekel v rav-ni črti pod gradom, če se ne motim, nekam proti vzhodu, tja na širono Dravsko polje. Morali smo biti še pod po-slopjem, ko je Johan odkril povsem zarjavela vrata. Zrini-li smo se skozi režo in se znašli v okrogli sobani. In tu je bi-lo, ojoj, kaj vse se nam je tam prikazalo! Prava orožarna! Ob steni so bile zložene sulice, meči so stali na drugi strani, pa ščiti, loki, strelice, topovske krogle, sodčki s smodnikom, samostreli, možnarji, nekakšni topiči... Seveda je bilo vse to hudo rjasto in razpadajoče.

Dolgo smo se motali po sobi in vsak si je vzel, kar mu je bilo najbolj všeč in kar je pač mogel nositi. Jaz sem vlekkel za sabo dolgo sabljo; tisto, ki je bila med vsemi naj-lepša, najmanj zarjavela.

Izbrano bogastvo smo zložili pred vhod v podzemno orožarno in šli, zdaj že močno okorajženi, dalje.

Toda, pomislite, živa groza! Kakih petdeset metrov na-prej se je nekaj zasvetlucalo, tako čudno srebrnkasto-be-lo zasvetilo. Bil je tam, sredi rova, nekakšen kup, visok naj-manj dva metra. Spreletelo nas je: Spet zaklad! Skrinje, polne dragotin: zlato, srebro, diamanti...! In smo tipali dalje. Kup pa se je kar spreminjal: Skrinje so se prelevile

v kopo nametanega orožja, ta se je preoblikovala v kup kamenja, in ko smo se še bolj približali, se je izkazala resnica: Tam je ležalo in prhnelo na desetine lobanj in drugih kosti! Največ je bilo lobanj. Lobanja pri lobanji. Režeči zobje, tuleče očesne votline, škripajoče čeljusti...

Prvi je to dojel Franček. Potem jaz, nato ostala dva. Johan je tenko zacvilil, Nandek je boleče zastokal, jaz sem hlipnil... in že smo galopirali nazaj. Spotikali smo se, padali, se kobalili... in butnili iz tunela kot iz topa izstreljeni.

Toda, manjkal je Franček! Ko smo zvezli preplašene dušice nazaj v srca, smo ga od vhoda previdno in s citrajočimi glaski klicali:

“Franček! Franček!”

Nismo ga priklicali. Pa veste, zakaj ne? Zato, ker se ni ustavil ob izhodu kot mi trije, ampak je neopazno švignil dalje: pa okoli grajskega vogala in še okoli drugega vogala, nato pod velb in čez dvorišče, pa po stopnicah gor, pa po hodniku naprej... in naravnost v mamino naročje. Tu se je izjokal, pravzaprav iztulil in se končno pomiril.

Ne, v tisti rov nismo šli nikoli več. Seveda nas je mikalo, toda strah pred režečimi lobanjami je bil močnejši. Škoda.

Ko smo čez leta porasli, z našimi telesi pa je zrasel tudi pogum, vhoda v podzemni rov nismo več našli. Baje so ga zasuli, oziroma zazidali. Enostavno: tam ga ni bilo več! Ali pa ga niso zazidali in je kar poniknil nazaj v moje sanje. V tiste sanje, ki sem jih sanjal pri belem dnevu. Hm, tudi možno...

Srgaši, 22. sept. 1994

FRANCI LAKOVIČ

Narisala JASNA MERKŮ

Novembrski spomini

**Prav tak je dan kot dnevi vsi –
megla povsod in dež prši;
počasen je ljudi korak,
dan zgodaj tone v prvi mrak,
a sveč ga tisoč razsvetli,
ko v vetru plamen zadrhti.
Vseeno dan kot drugi ni,
na mrtve misel v nas budi –
preteklost veže zdanji čas
s spomini, ki živijo v nas...**

Na Lepograjski ulici številka 13

PAST ZA DUHOVE

LIZA JAZBEČARJEVA IN Ž. MEDVEDOVSKI SEDITA NA STOPNICAH PRED BLOKOM.

“LIZA, SE TI KAJ BOJIŠ DUHOV?” ZANIMA Ž. MEDVEDOVSKEGA.

“VČASIH SE JIH, VČASIH PA NE.” MU ODVRNE.

“KDAJ SE JIH BOJIŠ?” SPET VPRAŠA Ž. MEDVEDOVSKI.

“SAMO VČASIH PONOČI, KO NE MOREM SPATI.”

“VEŠ KAJ, NAPRAVIVA PAST ZA DUHOVE!” SE DOMISLI Ž. MEDVEDOVSKI.

“AHA, PRAV. TODA, KJE JO BOVA POSTAVILA?” RAZMIŠLJA LIZA JAZBEČARJEVA.

“NEKAM, KJER JE TEMNO. TAM SE DUHOVI NAJRAJE ZADRŽUJEJO. NA PRIMER V KLET.”

STEČETA V KLET. NA NAJBOLJ TEMNEM DELU KLETI POSTAVITA TRI ZABOJE ZA KROMPIR. KO BO DUH PRIŠEL, NE BO OPAZIL ZABOJEV. SPOTAKNIL SE BO IN PADEL V ZABOJ. POTEM GA BOSTA POKRILA Z ODEJO IN NESLA V ZABOJNIK ZA SMETI PRED BLOKOM.

TAKO. PAST JE PRIPRAVLJENA. SPET SEDITA NA STOPNICAH PRED BLOKOM IN ČAKATA.

IZ KLETI SE ZASLIŠI GROZEN ROPOT. Ž. MEDVEDOVSKI IN LIZA JAZBEČARJEVA TEČETA GLEDAT, KAJ SE DOGAJA. MALO JU JE STRAH. NAJBRŽ SE JE UJEL KAKŠEN POSEBNO VELIK DUH, KER TAKO ROPOTA.

“TRISTO POKVARJENIH TIPKOVNIC! KATERI MULC JE NASTAVIL ZABOJE?” PRAVI NEKI GLAS. SEVEDA, TO NI

DUH, TO JE LE JURIJ VOLČINSKI, KI JE PRIŠEL V KLET ISKAT JABOLKA, PA JE POZABIL PRIŽGATI LUČ. SEDI NA TLEH IN GRDO GLEDA.

Ž. MEDVEDOVSKI IN LIZA JAZBEČARJEVA TIHO STEČETA NAZAJ NA STOPNICE IN OPAZUJETA OBLAKE.

Majhna sreča

Majhna sreča
je včasih večja, kot se zdi!
Ko mi maček Maks položi
glavo na osamljene dlani.
Ko pred mojim oknom zjutraj
prhutav golob sedi.
Ko čez noč in kar naenkrat
vzcvete roža žametne polti.
Ko dan je z rimami pretkan
in iz neba mehko sneži.
Ko se majhna sreča večja,
vzhaja v rožnati megli,
ko razpne peruti
in odprhutne žalost iz oči!

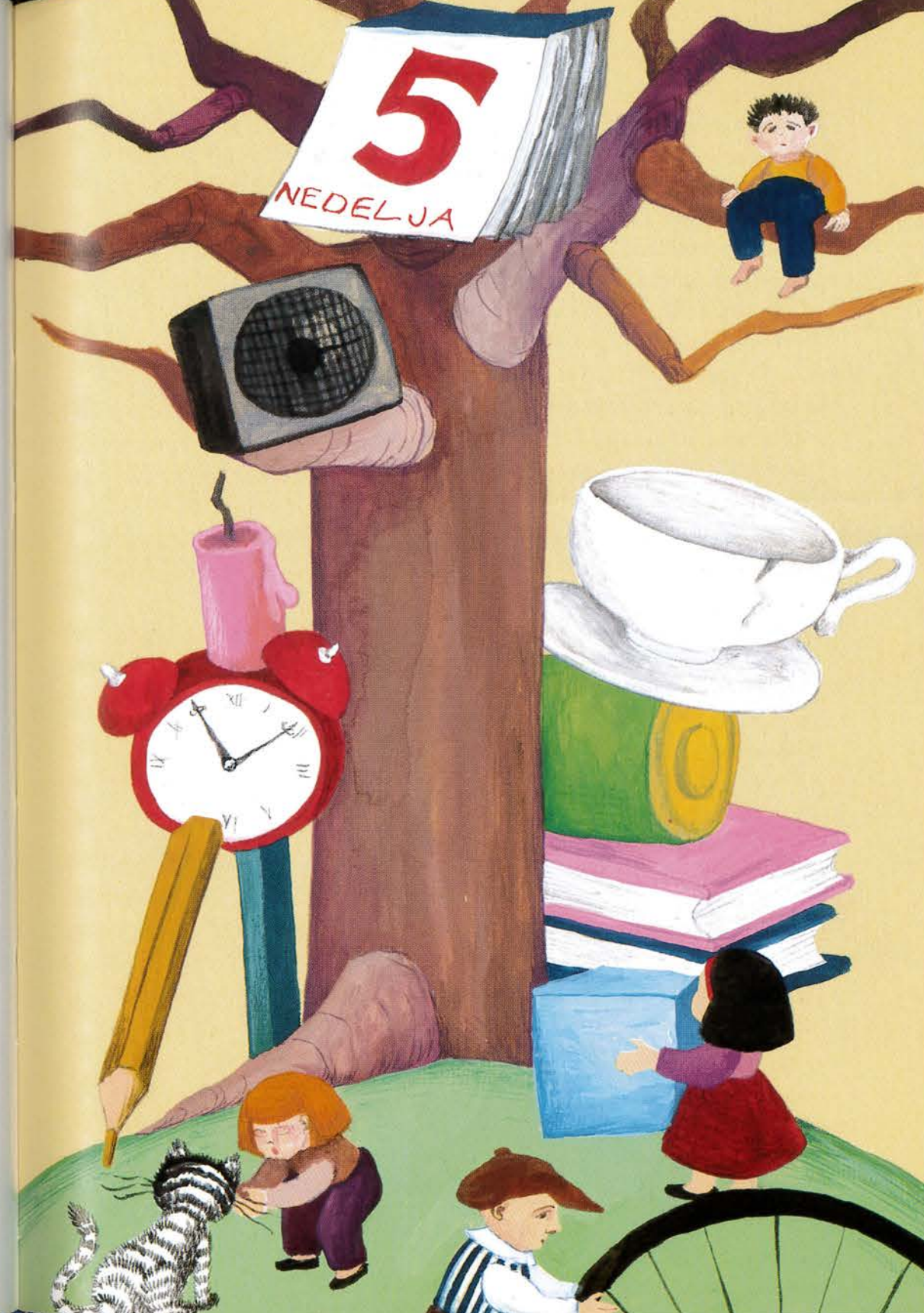
SREČELOV

Tista jesenska nedelja je bila za vaše otročaje nadvse praznična. Nihče ni utegnil sedeti pred TV in buljiti v risanke, da o nalogah in učenju niti ne govorimo. Ta nedelja bi morala biti v koledarju zapisana z velikimi rdečimi črkami, kajti otroci v Višnjevcih so pripravili srečelov.

Velikim je odbor naložil velike naloge, manjšim pa manjše. Tako mora biti. Tisti bolj pismeni so pisali listke in oštevilčili dobitke, bolj nerodni so jih lepili nanje. Toda pot do dobitkov je dolga in zapletena. Boris je prosil mamo za nekaj konzerv in paštet s pretečnim rokom, tudi pudingi in podobne zadeve z eurocremi so bili sprejemljivi. Znajdljiva mladež je prebrskala podstrešja in shrambe in v Borisovi garaži, kjer trenutno ni bi-

lo avta, je bilo nametano na tleh in policah podobno kot na boljšem trgu. Stare knjige in stenski koledarji, dogorele sveče in skrhane skodelice in polprazni kemični svinčniki, rabljene radirke in zvezki z zavihanimi platnicami, bodo za manj srečne dobitnike. Listki za bližnje prijatelje in znance bodo označeni s posebnim zavihkom. Malo že lahko pogoljufajo za znance in tiste, ki pomagajo. Za zaprtimi vrati so odborniki izražali tudi svoje želje. Mojca, ki so jo šteli za dušo prireditve, si je na primer želela tigrastega muca. Pri Terčkovih imajo dva, zakaj ne bi bil eden njen, čeprav se dva imenitno podita in si podajata žogico.

Druga ura se je naglo bližala. Vsa mladež iz domače vasi se je zbrala. No, tudi tisti od

daleč so prikolesarili in hoteli videti čudež višnjevskih otrok.

Grič je oživel. Pod tremi brezami, v njih se je skrila rahel vetrič, so Mojca, Pavel in Tina pridno prekladali dobitke. Da so se vmes že dvakrat sprli in enkrat zlasali, je čisto razumljivo. Dobitki so čakali v velikih škatlah, vrečke z listki pa v Mojčinem cekarju. Iz velike rjave košare, vrata so bila zaprta, pa se je slišalo uporniško mačje mijavkanje.

“Metka ga je prinesla, ampak samo zame, razumete!” je podučila Mojca, “zato številka dvanajst, muckova, ostane tu!”

Pavel bi se tudi zabaval z muckom, a kaj ko se je moral dobesedno bojevati že za psa pri hiši. Po krajšem premisleku je le vprašal:

“Terčkovi sploh vedo, da je muc na tomboli?”

“To naj Metka z njimi ureja”, je zamahnila Tina. Pavel si je ogledoval bogastvo v škatlah.

“Sama krama. Edina vrednost je muc”, je iskreno priznal, in oči so se mu sprehajale po vsebini, nalepljeni oštevilčeni lističi pa so štrleli v zrak kot zajčja ušesca.

Od nekod je prisopihala Pavlova sestra Anica. V rokah je stiskala zavojček, ga priložila v škatlo in se nagajivo smehljala.

“To sem prinesla. Nič odpirati! Tako mora biti!”

V splošnem vrvežu je tako ni utegnil nihče poslušati. Iz vseh strani so prihajali otroci iskat srečo. Z veseljem vpitjem so se mešali glasovi iz zvočnika. Ta je sicer hreščal in šumel, ampak Madonna je bila vendar močnejša. Nato se je začel sejem.

“Ugasni, no, da se bomo slišali!” je ukazala Mojca in žugala proti grmeči napravi na brezi.

“Kaj!?” Že rajši poslušam Madonno kot tebe”, se je oglasilo nekje z vrha drevesa.

In potem so romale številke iz vrečke in kup vrednot v škatlah je kopnel. Muc je ves nesrečen pristal v Mojčinih rokah, čeprav ga je prijazno božala.

Lep jesenski večer je pre naglo ugasnil. Dolino pod gričem je zajela mehka vlažna megla. Mladež se je vračala domov. Nekateri so pridno

odpirali vrečke z bonboni in celo puding v prahu je slastno teknil. Bobi palčke in drugo presušeno pecivo pa se je štele med posebne poslastice.

Zvečer sta se kar pozno pojavila tudi Pavel in Anica. Oče je že zlezal v pižamo. Pogled mu je obvisel na nočni omarici. Nekaj je pogrešal. Budilka! In ta je bila tudi vzrok, da že ob prihodu ni nadrl svojih otrok. Iskal je budilko, spomin na potovanje v Francijo.

“Pavel, a si ti videl budilko?”

“Jaz, ne! Ne potrebujem je, saj sta vidva z mamo zadolžena za uro”, je butnilo iz njega.

“Za jezik té bom! Ne, za ušesa, potepuha!”

Na Anico še posumil ni. A se je sama izdala:

“Oči, jaz, jaz sem... odnesla uro... na srečelov.”

“Kaaaj?! Kdo te je napeljal? Raztrgam ga. Ti, Pavel?”

Anica je zdrdrala:

“Nihče. Vzela sem jo pač, ker vsako jutro renčiš nanjo in ji groziš, da jo boš vrgel skozi okno.”

“Znoreli ste! Kdo jo je dobil?” je zarjul oče, da je še mama v kuhinjo slišala.

“Ne kriči! Je že tu. Sosedov Mihec jo je prinesel.”

Mojčin tigrasti muc, pa si je sam poiskal pot domov k Terčkovim. In zdaj si zopet z bratcem, črnim mucem, podajata žogico.

Edina vrednota srečelova so bile sladkarije, vrvež in Madonna.

Pravopisna slika

NAJLEPŠA PRAVOPISNA SLIKA
SO VEJICA, KLICAJ IN PIKA.

POMIŠLJAJ, DELJAJ, VEZAJ
SO MOLČEČI KLEPETAJ.

IN DVOPIČJE IN PODPIČJE,
KAKŠNO PIKASTO OBLIČJE!

OKLEPAJ: POSTRANI SKLEDA
IN BESEDA IZ NJE GLEDA.

KAJ PA, MISLIŠ, JE VPRAŠAJ?
STRIC, KI VE, KAKO IN KAJ.

PIKE TRI, TO POJASNJUJE,
DA SE MISEL NADALJUJE.

V PRAVOPISU KUP REČI
LAHKO TEŽAVE POVZROČI.

A ZATO NE BODI CMERA,
KISEL KAKOR MILA JERA.

Z DESNO ROKO SE PODPIŠI,
Z LEVO PA NAPAKE ZBRIŠI.

LEPO POZDRAVLJA TE GOSPA
VELIKA ZAČETNICA.

Zgodbe in pripovedke iz okolice Šempasa na Primorskem

Iz starih časov, ko so tudi v naših primorskih krajih samopašno gledali graščaki, so številne pripovedke, ki vse govore o tem, kako je znal biti kmet tlačan bolj prebrisan od plemiča.

O TLAČANU ŠČURKU

Nekega dne se je graščak sprehajal med slamnatimi bajtami. Pa zagleda pred eno bajto tlačana. Mimogrede ga povpraša, kje je njegov brat, kje je mati in kje sestra. Tlačan mu je takole odgovoril: "Brat je šel na lov, več kot bo ubil, manj bo imel. Mati je šla v snedeni mlin, sestra pa varuje lansko veselje". Graščak odgovora ni razumel, zato je nekaj zamrmral, potem pa molče nadaljeval pot. Med potjo je premišljeval, kaj neki bi pomenilo, kar mu je povedal tlačan. A bolj ko je premišljeval, večja se mu je zdelala skrivnost. Zato je poklical tlačana k sebi na grad in mu ukazal, naj razloži svoje besede. Tlačan mu je povedal takole: "Mati je šla v snedeni mlin – to pomeni, da je sosedki nesla moko, ki si jo je pred dnevi izposodila. Brat je šel na lov, pomeni, da si lovi uši, več kot jih bo ubil, manj jih bo imel. Sestra varuje lansko veselje, zato ker se je lansko jesen poročila in zdaj varuje dete." Graščak je bil zadovoljen z razlagami in je poslal tlačana domov. A nekaj mu le ni dalo miru. Že naslednji dan je spet poslal po

tlačana, naj pride na grad. Graščaku namreč ni šlo v račun, da je tlačan Ščurk pametnejši od njega. Dejal mu je: "Tukaj pred tabo je poveznjen lonec in če ne boš uganil, kaj je pod loncem, boš kaznovan." Tlačan je premišljeval in premišljeval, a nič mu ni prišlo na pamet. Ves obupan je dejal sam sebi: "Ubogi Ščurk, kam si prilezel!" Ko je graščak to slišal, je presenečen zarobantil: "Le kdo ti je povedal, da je pod loncem zares ščurk?"

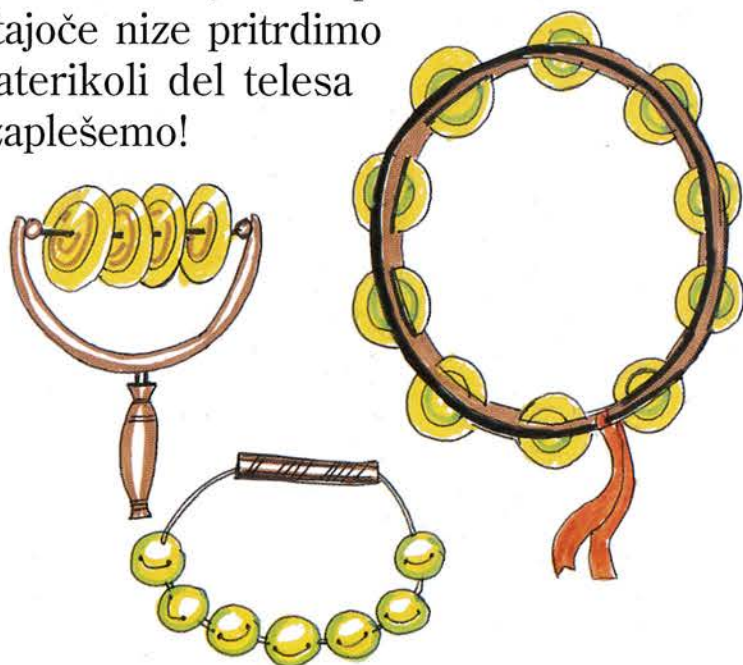
Po tem dogodku ni graščak nikoli več spraševal tlačana, niti ga ni klical na grad. To pa tlačanu Ščurku tudi ni bilo po volji.

tudi jaz znam igrati...

Stresamo, potresamo

Poleg posodastih ropotulj poznamo tudi take, ki so sestavljene iz več manjših ali večjih predmetov, povezanih, nanizanih ali pritrjenih na vrstico, jermen, pas ali kovinski obod. Medtem ko ropotuljo stresamo, predmeti udarjajo ali trkajo drug ob drugega. Glasbilo stresamo z roko, lahko pa si ropotajoče nize pritrdimo na katerikoli del telesa in – zaplešemo!

Če želimo sami izdelati tako glasbilo, lahko uporabimo neobdelane predmete iz narave, na primer orehove lupine, polžje hiške ali školjke. Orehove lupine nam ostanejo od peke, polžje hišice najdemo na vrtu ali travniku, školjke pa na morskem obali ob kateremkoli letnem času.

Tovrstna glasbila najdemo tudi v prodajalnah z muzikalijami, seveda v izpopolnjeni obliki. Sem spadajo različni kraguljčki – svoj čas so jih obešali na konjske vprege – bambusove palčke, tamburin brez opne, ki ga prav rade stresajo romske plesalke...

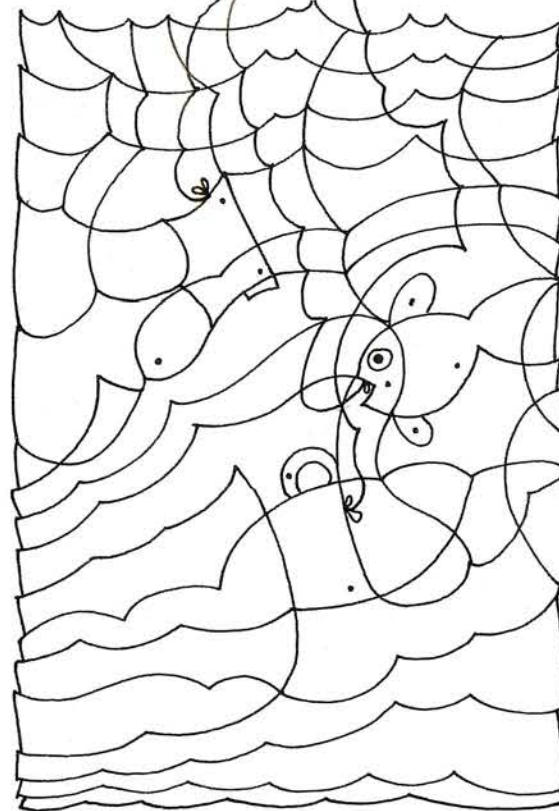

Pomagaj Jurčku do jurčkov!

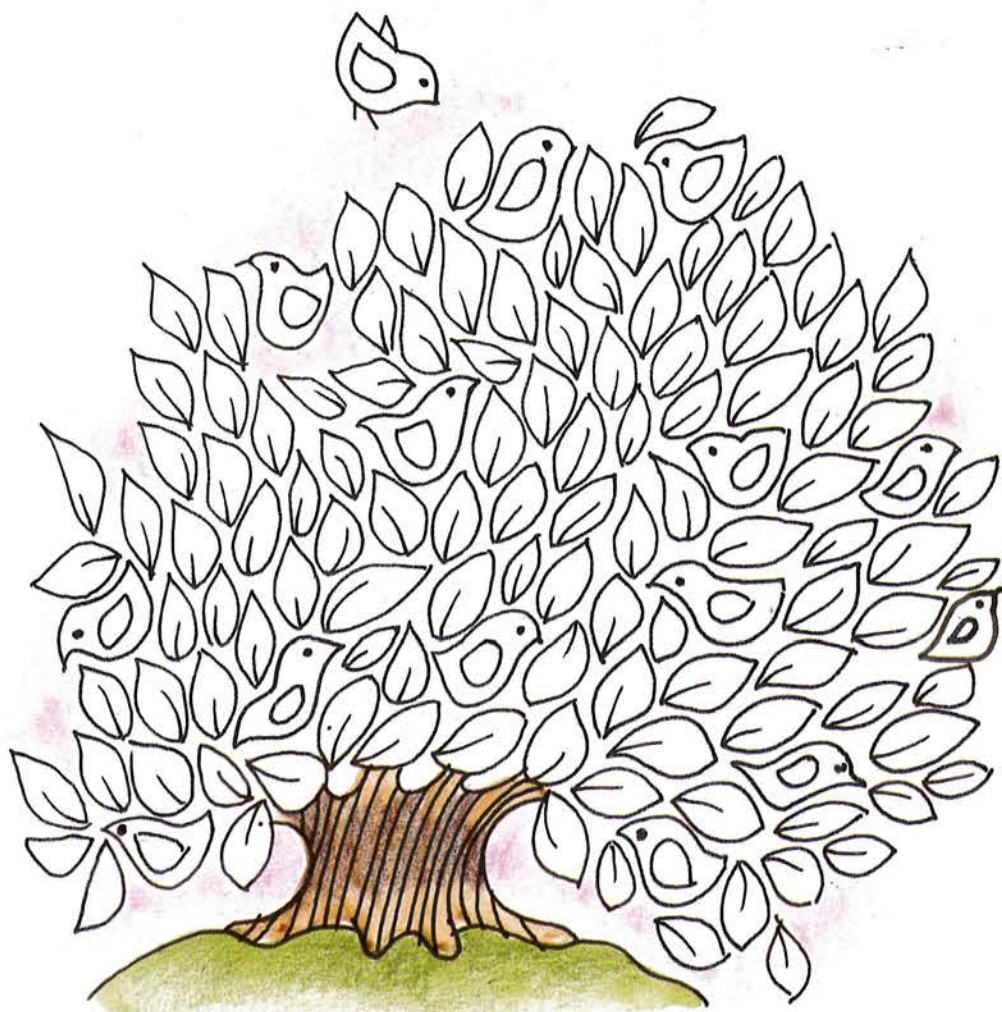

Ribiči

Pobarvaj polja s piko. Kdo je ulovil ribo?

Ptički v krošnji

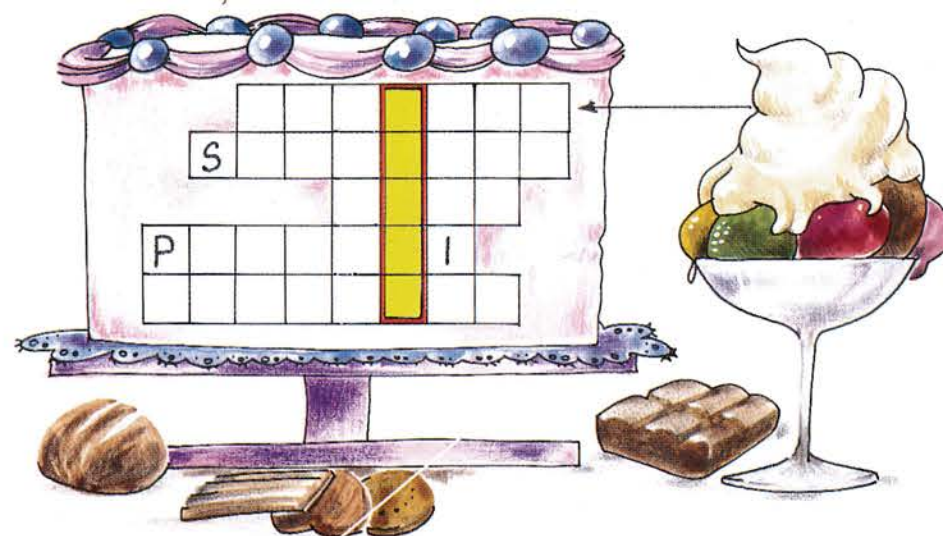

Pobarvaj ptičke in liste.
Koliko ptičkov se je skrilo v krošnjo.

Reši rebusa!

Sladka križanka

Vpiši imena narisanih jedi.
Na rumenem polju preberi, kaj je spekla mama.

Ocvrti krompirjevi kolački

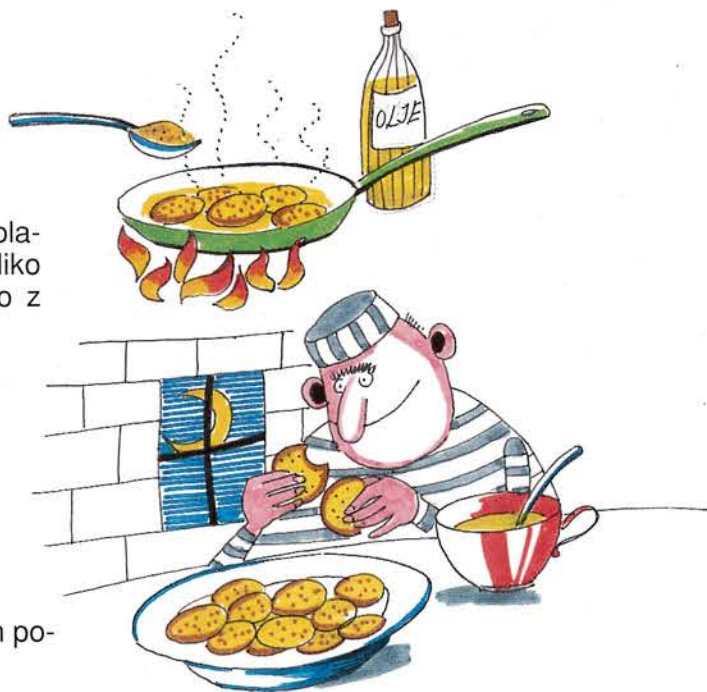
3/4 kg krompirja in 2 lepi čebuli olupimo in naribamo v isto skledo. Dodamo 2 žlici moke, 2 razžvrkljani jajci, 200 g skute, 1 žličko peteršilja in 1 žličko bazilike. Solimo po okusu. Dobro premešamo.

1

2

Na vroče olje z žlico polagamo testo, ga nekoliko sploščimo in spečemo z obeh strani.

3

S solato ali kompotom ponudimo za večerjo.

šolarji pišejo

ANDREJEV STARI ČEVELJ PRIPOVEDUJE...

O, pozdravljen! Pokukaj malo sem pa ti bom povedal svojo zgodbo. Nekoč sem bil, lep, čist in drag. Ko me je Andrej videl v trgovini, je kupil mojega brata in mene. Ko je šel na počitnice, naju je vzel s sabo.

Skoraj vsak dan naju je rabil za na sprehod.

Nekega dne je šel z nama na hrib. Tisti dan sva se umazala, ker je bila steza blatna.

Ko smo se vrnili v hotel, naju je vrgel v kot, tako sva se še udarila.

Ko smo se vrnili domov, naju je s krtačo očistil. Prav prijetno nama je bilo. Čez en teden sva ga peljala na sprehod k morju. Ker je bil truden, je sedel na pomol. Izpustil je vezalke. Jaz sem začel kričati na pomoč, ker sem predvideval, da bom padel v vodo. Andrej je bingljgal z nogama gor in dol. Zavrtelo se mi je v glavi in padel sem v morje. Ker ne znam plavati, sem potonil na morskno dno in sem ostal tam.

Andrej je zagledal enega potapljača, ki se je pripravljaj, da bo šel v morje. Vprašal ga je, če me gre iskat. Res se je potopil in me prinesel na suho. Ko smo prišli domov, me je Andrej posušil in hotel obuti. Toda postal sem majhen. Andrej je vzel mojega brata in mene in naju vrgel v smeti.

Martin Štoka, 5. r.
OŠ PROSEK

OGLED KLETI

Včeraj smo si ogledali staro in novo klet. Stara klet leži pod zemljo. Tla so iz ilovice. Videli smo stiskalnice, brento, brentač, golido, kad in sode. Vsi ti pripomočki so leseni.

Nova klet je velika in tla so cementna. V njej so bili jekleni sodi, električni mlin in stiskalnica. Brente, brentači in kadi so bili plastični.

Katja Bratos, Matjaž Mihalič,
Gabriele Ota, Urška Ota,
Matjaž Romano, Peter Sosič,
2. r. COŠ "F. Venturini"
BOLJUNEC

KAKO LEPO NAM JE BILO V CIRKUSU

20. septembra smo si ogledali cirkuško predstavo. Cirkus je bil v Trstu, blizu industrijske cone. Odpeljali smo se z avtobusom. Z nami so prišli tudi učenci trebenske šole.

Cirkuški šotor je bil rdeč s plavimi zvezdami. V cirkusu so bili konji, ki so plesali in tekali. Sloni so se elegantno premikali in plesali valček. V cirkusu sta bila tudi osliček in žirafa.

Po cirkuški predstavi, smo si ogledali cirkuški živalski vrt. V živalskem vrtu je bila kamela. Žaneta jo je pobožala in kamela se je obrnila, Žaneta pa je takoj zbežala. Tigri so trgali kokošje mesto in so imeli ves gobec rdeč. Pobožala sem tudi zebro.

Povodni konj je skočil v vodo in je vse prisotne pošprical. Slona sem pobožala in me je skoraj brcnil.

Najbolj mi je ugajal bizon.

Sara Manola, 4. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

Včeraj smo se odpeljali z avtobusom v cirkus. Pridružili smo se učencem trenbenške šole Pinko Tomažič.

V cirkusu so nastopali razni igralci: akrobati, vrvohodci, klovni in razne živali. Videli smo žirafa, ki je bila visoka štiri metre in stara štiri leta. Videli smo tudi povodnega konja, ki je bil zelo smešen, zaradi svojega imena "Čiko". Občudovali smo težke slone, ki so elegantno izvajali razne vaje. Pokazali so nam dva konja, ki sta se imenovala Roki in Topolino. Roki je bil velik in krepak, medtem ko je bil Topolino poni.

Cirkus je bil zelo lep, posebno zaradi nenavadnih živali. Na koncu smo si ogledali še živali, ki so bile za cirkuškim šotorom.

Walter Gregori, 5. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

V cirkusu smo si ogledali program, ki je bil zelo lep in zanimiv. V prvi točki so nastopali konji in pokazali razne vaje. Za tem se je prikazal smešni "klovn". V naslednji točki so sloni zaplesali valček. Nato je akrobat prikazal svojo spretnost na vrvi.

Tudi žirafa, zebre in povodni konj so nas zabavali.

Na koncu smo si ogledali še zoološki vrt cirkusa.

Ivana Sobani, 4. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

Cirkuški šotor je bil modre barve z rumenimi zvezdicami. Prvi so nastopali konji. Bili so štirje. Na prvem je stala punčka, ki je vrtela okoli pasu štiri obroče. Potem so prišli na vrsto sloni, žirafa in povodni konj s krotilec. Nastopal je tudi akrobat, ki je hodil po vrvi. Prišli so klovni, ki so bili zelo smešni.

Nazadnje smo si šli ogledat zoološki vrt. Tam smo videli kamele, konje, žirafa, tigre, leva, slone in druge živali.

Najbolj mi je ugajalo, kako je punčka stala na konju in vrtela obroč kot "hulahop".

Žaneta Švara, 4. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

Cirkus se je imenoval Errani più Orfei. Cirkuški šotor je bil moder in bel. Ti dve barvi sta bili na zunanji strani.

V cirkusu je nastopalo deset konjev, ki so bili različni. Eden je bil bel, ostali pa rjavi, črni in sivkasti. Potem sta bila še

dva: velik in majhen. Majhen se je imenoval Topolino, večji Roki. Krotilec je pokazal še druge živali: žirafa, povodnega konja in slone. Vrvohodec je bil Španec. S kolesom se je vozil po vrvi, potem pa je tudi skakal s kolebnico po njej. Klovni so bili zelo smešni. En klovn je hotel slikati vsako šolo posebej, a ni mogel, ker je s seboj prinesel tudi fantka, ki je v vozičku stalno jokal. Nato ga je vzel v naročje in fantek ga je polulal.

Najbolj všeč mi je bila točka z belimi konji, ker so pokazali svojo spretnost.

Tjaša Milkovič, 5. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

Včeraj smo šli v cirkus. Cirkus je bil postavljen v Trstu, v industrijski coni. Imenoval se je "Orfei".

Krotilec je imel naslednje živali: žirafa Bambi, povodnega konja Čikija, slone, konje... Videli smo tudi španskega vrvohodca. Ta se je vozil s kolesom, preskakoval s kolebnico, preskočil obroč ter se usedel na stolicu s palico v rokah. Bili so tudi jezdec, ki so delali akrobacije na konjih. Ti so bili iz Bolgarije. Po zabavi so nas povabili, da si ogledamo živali.

Najbolj mi je bil všeč vrvohodec, ker je bil najbolj priden.

Damijan Milič, 5. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

Ivana Bizjak, 3. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

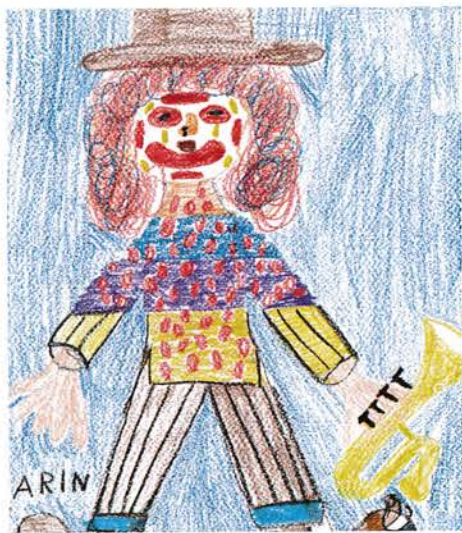
Videli smo klovne, ki so igrali na trobento.

Jezdeci so pokazali, kako spretno skakejo po konjih. Nato so pripeljali dva konja: eden je bil velik in se je imenoval Roki, drugi pa majhen. Imenoval se je Topolino. Skupaj sta se lovila.

Sloni so sedeli na stolih in so pokazali razne vaje.

V cirkusu sem se imela lepo, ker je bilo živahno, polno barv in zanimivo.

Ivana Škabar, 4. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

Arin Žužek, 2. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

V cirkuškem šotoru so bile zanimive živali in zelo lepi klovni. Dve živali sta mi zelo ugajali. Čiko – povodni konj in Bambi – velika žirafa. Tudi klovni so mi bili všeč, zlasti mi je ugajal najmanjši. Ko je končala cirkuška predstava, smo si ogledali cirkuški živalski vrt, nato smo se vrnili v šolo.

Najbolj so me zabavali klovni.

David Cibi, 4. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

Ivan Jevnikar, 2. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

Andrej Marušič, 2. r.
OŠ "Alojz Gradnik"
REPENTABOR

MOJA DRUŽINA

Živijo, jaz sem Urška. Naša ožja družina šteje samo tri člane.

To smo mama, tata in jaz. Mi trije se imamo radi. Včasih se tudi skregamo.

Skupaj čistimo, pomivamo in se igramo.

Med tednom imamo vsak svojo zaposlitev. Mama in tata delata v svoji delavnici, moja glavna skrb pa je šola. Vsak konec tedna gremo na Slap. To je idilična vasica na Vipavskem, kjer zidamo hišo. Verjetno se bomo nekoč tja tudi preselili. Tam živi moja stara mama. Velikokrat peljemo s sabo tudi našo nono.

Naša družina se na koncu tedna poveča za dva člana.

Člani moje ožje družine imamo skupaj osemindeset let. Tata in jaz jih imava petinpetdeset. Ostala so mamina.

Po srcu pa smo vsi trije enako stari.

Urška Grilj, 3. r.
OŠ "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

MOJA DRUŽINA

Moja družina šteje tri člane. Ko sem začela obiskovati malo šolo, smo se preselili v Kromberk, kjer smo zazidali hišo.

Sem najmlajša v družini in še edinka, kar pa ne pomeni, da mi je vedno lepo in da mi gre vse gladko in brez težav. Ko je kaj za pomagati, takoj postanem za leto dni starejša. "Saj si dovolj stara", mi reče mama ali tata, "da že lahko pospraviš, saj imaš že deset let". Kadar se potrudim in pridno brišem s krpo in pometam, brž dobim pohvale. In že mama prav veselo pripoveduje tatu: "Le pogledj jo, našo malo Majo, šele deset let je stara, pa je vse stanovanje počistila, zlikala robčke, pa še meni je pri peki pomagala". Tako je to! Enkrat imam za mojo mamo že deset let, drugič pa šele deset let.

Opisala bom, kako naša družina preživi dan.

Čeprav sem najmlajša, vstanem zjutraj prva. Umijem se, in se oblečem, potem pa prižgem na štedilniku plin, da se skuha kava. Ko pozajtrkujemo, me ma-

ma pelje v šolo, ona pa gre v službo. Ob 15. uri, ko mama konča službo, pride pome v šolo. V šoli že napišem domačo nalogo. Ko prideva domov, pomagam mami, da hitro končamo s pripravo kosila. Tata pride domov pol ure kasneje, tako da je kosilo ravno kuhano.

Ko skupaj pojemo, gre vsak k svojim opravilom. Ker se nismo dokončali hiše, gre tata urejat okolico ali zidat zid ali polaga ploščice. Mama odide na vrt, ali pa pospravlja stanovanje. Jaz pa pogledam na uro in že odhitim na trening. Zvečer utrujena zaspim. Ko se zjutraj zbudim, se podobna zgodba ponovi.

Maja Usico, 3. r.
OŠ "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

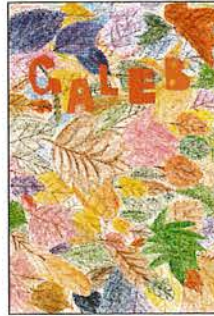
V MOJI DRUŽINI smo štirje člani: moja mama Vanda, tata Janko, Klemen in jaz Petra. Mama je po poklicu zobozdravnica, tata živinozdravnik, Klemen hodi v sedmi razred, jaz pa v tretji. Stanujemo v nebotičniku v Novi Gorici. Z bratom imava skupaj sobo. V Kromberku zidamo hišo, kjer bom imela svojo sobo in tam bom lahko spravila vse moje igrače. Zjutraj gresta mama in tata v službo, jaz in brat pa v šolo. Mama dela v zdravstvenem domu v Novi Gorici, tata pa na veterinarski postaji. Po šoli grem k noni v Kromberk. Ko mama konča službo, gre iskat brata in prideta k noni po mene. Skupaj odidemo domov. Nato z bratom napiševa nalogo. Tata se vrne iz službe ob treh. Ponavadi je zelo utrujen, ker se veliko prevozi v avtomobilu. Ko pojemo kosilo, se običajno odpravimo v Kromberk. Tam imam tudi mačka. Ko se vrnemo v Novo Gorico, povečerjamo. Včasih z bratom ali tatam po večerji igram šah ali "štiri v vrsto". Ob devetih morava z bratom spat.

Petra Jurak, 3. r.
OŠ "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

BURJA

Včeraj pri nas je burja pihala,
okrog vogalov je sikala,
pihala tako močno,
da me ponoči strah je bilo.
Vse živo je podirala,
povsod je škodo delala,
po cesti je pometala
nič dobrega obetala!
Danes se je umirila,
v svoj domek se je skrila
tam se bo malo odpočila
in se zopet k nam vrnila,
da nam lica bo obrila.

Petra Breben, 2. a. r.
OŠ "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

Nagrajeni risbici z natečaja
za Galebove naslovnice:

Sophie Corbo, 2. r.
OŠ "Ivan Grbec"
ŠKEDENJ

Tjaša Gustin, 5. r.
COŠ "1. maj 1945"
ZGONIK

REŠITVE UGANK IZ 2. ŠTEVILKE

KAJ SE BO PRIKAZALO?

Rešitev: psiček.

KAKO MU JE IME (KRIŽANKA): rep, vrat, taca, oko, nos

Rešitev: Packo.

KRIŽANKA – vodoravno: slap, sito, snop, rep, pas, poleno, pesa;
navpično: in, top, stop, klop, pes, rana, meso.

REBUSA S SLOVENSKIMA KRAJEMA:

Rešitev: Kranj, Bovec.

ZELO MAJHNA KRIŽANKA: kača, alka, klas, krak, čaka, as.

KRIŽANKA S SLOVENSKIM PESNIKOM:

Vodoravno: obrv, zob, oko, brdo, repi, konj;

Navpično: rob, Bled, rep, kot, noj;

Rešitev: Valentin Vodnik.

NAGRADE DOBIJO: Edvin Carli, 5. r. OŠ "Srečko Gruden" – ŠEMPOLAJ; Kristina Vidrih, 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ; Olaf Simonettig, 2. r., Kristjan Stopar, 3. r. OŠ "France Bevč" – OPČINE; Martina Clarici, 3. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN; Jerica Sirk, 1. r., Katrin Sedmach, 2. r. OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ; Mitja Jevnikar, 5. r., Elena Racman, 3. r. OŠ "Primož Trubar" – BAZOVICA; Matjaž Mihalič, 2. r., Nastasja Damin, 3. r. OŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Mikela Montin, 1. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE; Sara Starc, 5. r. OŠ PROSEK; Arin Žužek, 3. r., David Cibi, 4. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR; Nicola Hlede, 2. r. OŠ "Peter Butkovič Domen" – SOVODNJE OB SOČI.

REŠITVE UGANK IZ TE ŠTEVILKE POŠLJITE DO 5. DECEMBRA!

Ronč in Brenč... kolesarita v temi

*“Za dober občutek najbolj pomaga mandolat,”
je rekel Jan.*

*“Meni pa je sladko pri srcu, že ko tebe pogledam,”
vzdihne deklica Marjetka. “Mislim, da imam do tebe en strašno dober občutek.”*

*“Tudi jaz imam dobre občutke, ko delim darove,”
se je sredi svojih hvalevrednih opravkov oglasil sv. Miklavž.*

In resnobni stric Franc, ki ima pod konec leta kup preglavic, se tudi nasmehne:

“Sredi vseh teh skrbi je tak dober občutek zlata vreden!”

In stopi v domačo banko.

ZADRUŽNA BANKA OPČINE • ZADRUŽNA BANKA NABREŽINA
KMEČKA BANKA GORICA • ZADRUŽNA KREDITNA BANKA V SOVODNJAH
ZADRUŽNA KREDITNA BANKA DOBERDOB • TRŽAŠKA KREDITNA BANKA